

INGEZONDEN

Ter bevordering van spoedige plaatsing van de stukken, behoudt de Redactie zich het recht voor, deze zo nodig te bekorten

HET VERWIJDEREN VAN PUNTIGE VREEMDE VOORWERPEN UIT HET MAAGDARMKANAAL

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van collega BOUWER¹ kan ik een aantal overeenkomstige gevallen beschrijven.

Een patiënt van mij had een stukje kunstgebit, waaraan scherpe haakjes zaten, ingeslikt. Zij kreeg snel een bord met zoetemelkse pap van maizena, waar ongeveer 10 gram gepluiste watten was doorgeroerd, te eten. Na 36 uur kwam het gebitje — netjes in de watten gepakt — met de ontlasting mede. De watten waren wel van kleur veranderd, maar zij hadden nog dezelfde samenstelling.

Bij mensen, die de slechte gewoonte hebben een grassprietje in de mond te nemen, gebeurt het nog wel eens, dat dit terecht komt in de plooi tussen tongbasis en epiglottis, waardoor de patiënt een heftige hoestprikkel krijgt. Men kan dit alleen met de vingertop verwijderen (windseltje om den vinger tegen eventueel bijten).

Een melancholica had volgens haar zeggen een veiligheidsspeld ingeslikt; de omgeving achtte het onmogelijk, maar haar echtgenoot vroeg om een onderzoek. Ik begon met spiegel-onderzoek, wat — dank zij pharynx-anaesthaesie — gemakkelijk ging. In de diepte zag ik even iets blinkends. De geoliede muntenvanger — van von Graefe — werd, zonder verzet van de zieke, ingebracht. Voorzichtig tastend kreeg ik het gevoel — ergens langs te schuren — en weer evenzo terugtrekkend, kwam een geopende speld mede.

Het andere einde van de maagdarm wordt nog wel eens gebruikt om er wat in te verstoppen — geld, diamanten, papier — illegale stukjes bij gevaar. Een meisje van 13 jaar was jaloers op haar vriendinnetjes, die reeds menstrueerden. Zij probeerde dit te imiteren. Haar moeder vroeg hulp, omdat het kind bloed bij de urine had. Zekerheidshalve werd ook de buik onderzocht: er bleken wondjes aan de vulva te zijn. Het gesprek leerde dat zij zich met een haarspeld had bewerkt, maar daarbij was de haarspeld haar ontschoten. Op het röntgenschermbild was de speld in de blaas te zien.

Een moeder bracht haar flinke 3-jarige zoon voor onderzoek. Hij had een kraaltje in zijn neus gestopt. De jongen begon zich terstond heftig te verzetten, hij gebruikte alle natuurlijke afweermiddelen: gilte, spuugde, sloeg met armen en benen, zette de kranen van urine- en ontlastingswegen wijd open. Ten einde raad werd uit de apotheek een flesje veratrinum gehaald. Het geopende flesje werd stevig onder zijn neus gedrukt; het duurde maar even, hij moest enige malen niezen en de kraal was eruit. Ik heb nooit meer anders gedaan. Een roesje was in mijn tijd nog geen mode.

Een man klaagde, dat er in zijn bovenooglid iets hards zat. Inderdaad voelde men in de omslagplooi een kleine, smalle weerstand. De oogspecialist haalde er een klein stompje griffel uit. Toen herinnerde de patiënt zich dat hij het als schooljongen eronder had gestopt.

Een vader kwam met zijn zoontje van 6 jaar, omdat er bij het kind een fikse zwelling was ontstaan in de rechter ooghoek. Het oog van het kind zag er rustig uit, de zwelling zat meer tegen de neus, bij spiegelen in de neus zag men een vieze massa zitten, waarvan wat kon worden uitgehaald. Het bleek papier te zijn. De jongen stak dit dikwijls in zijn neus. De neusspecialist vertelde mij later, dat het veel moeite had gekost om alles eruit te krijgen. Het is zonder blijvende schade afgelopen.

LITERATUUR

¹S. BOUWER (1954) *N.T.v.G.* **98**, 1262.

Nunspeet 15 Juni 1954

A. VERSCHOOR